

חנוכה

על שמלתי את בני

גזירה זו שגזרו היוונים, חזרה על עצמה בימי הקומוניסטים בבריה"מ. בספר "קול בדממה נשמע" מספרת המחברת על סבתא יהודיה שלא הסכימה לגעת בנכד עד שיכנס בבריתו של אאע"ה

לעשות ברית מילה לתינוק בן שמונת ימים, מהווה אליבא החוק הקומוניסטי "כפייה דתית". וההסבר הוא: מכיון שהתינוק אינו יודע להתנגד, ומבצעים בגופו ניתוח מבלי לקבל את הסכמתו, הרי זה מהווה אקט של כפייה. אבל שונה הדבר אם אדם מבוגר מל את עצמו, זה ענינו הפרטי ואין בכך משום עבירה על החוק; לכן יש להמתין עד שהבן יגיע לגיל שמונה עשרה, שאז הוא נחשב כאדם עצמאי, ואז הוא רשאי להחליט אם רצונו בכך.

זכור המקרה, באשה מבוגרת שנולד בן לבנה. אמרה האשה לבנה: להוי ידוע לך שאם לא תמול את בנך, לא אכיר בו כבנכד, ואפילו לא אגע בו - כי לא יעלה על הדעת שאני אחזיק בזרועותי נכד בלתי מהול.

הבן הנבון - מתוך יחס של כבוד לאמא הזקנה, אמר לה: את רשאית לעשות מה שאת רוצה, אבל על אחריותך האישית, ולא על אחריותי.

לאחר זמן, כאשר בני הזוג נסעו לחופש שנתי והשאירו את הילד בידי האמא הזקנה, נדרזה והזמינה מוהל וערכה את הברית-מילה. היא לקחה לעצמה את כל הכיבודים: קוואטר, כסא של אליהו, סנדקאות וכו'.

כשחזר הבן ומצא את בנו מהול, נתמלא פחד שמא יתגלה הדבר בעת הטיפול השגרתי בתחנת אם וילד, והאחות המטפלת בודאי תמסור על כך למשטרה. הלך והקדים רפואה למכה - הקים "ויצעקו" מבוים נגד אמו, שעשתה מעשה כזה בניגוד לרצונם. הזקנה נאסרה, והוגש נגדה כתב אישום על ביצוע מעשה של כפייה דתית נגד תינוק חסר מגן.

למרבה האירוניה, השופט שבפניה הועמדה הזקנה לדין, היה יהודי מבטן ומלידה.

"איך העזת לעשות לילד מום נוראי כזה?" פנה אליה השופט בפנים מביעות זעם.

לא איבדה הזקנה את עשתונותיה, וענתה לשופט בנימה לגלגנית: הלא גם אתה יהודי, ובודאי גם לך יש מום נוראי כזה...

נכון, אבל זה היה לפני המהפכה, היום במשטר הקומוניסטי, זו עבירה גדולה לעשות דבר כזה לתינוק. הזקנה האמיצה המשיכה להטיח נגד השופט ואמרה: תראה, למרות שאתה מהול כיהודי, זה בכלל לא הזיק לך ולא מפריע לך להיות גוי ככל הגויים, ולהתנהג כגוי לכל דבר. לפיכך אני אומרת לך, שגם לילד הזה לא יזיק הדבר מאומה לכשיגדל, והוא יוכל גם אחרי שנימול להיות גוי מושלם כמוך, וקומוניסט כשר...

כאן פקעה סבלנותו של השופט, ופנה אליה בכעס ואמר: מה את עושה עצמך מטומטמת. אנחנו נשלח אותך לעשר שנים ל"חד גדיא", ואז תווכחי אם זה הזיק לך או לו. הרימה הזקנה את עיניה כלפי שמים ואמרה: אני מודה לך הקב"ה על החסד - אני חשבתי שנשאר לי לחיות עוד שנה שנתיים בעולם הזה, והנה בא השופט הזה ומבטיח לי עוד עשר שנים, ישתבח שמו!

חנוכה

וגם לך השופט מגיע תודה גדולה, שהענקת לי אריכות ימים...

כל הנוכחים באולם פרצו בצחוק, גם השופט הקשוח לא היה יכול להתאפק מלצחוק. לאשה היה עו"ד ממולח, והוא פנה לשופט ואמר לו: הלא אתה רואה עם מי יש לך עסק: אשה זקנה שדעתה מטושטשת מזקנה ומרוב ימים. הראית מימיך אדם שיכריז שהוא מאושר כשפוסקים לו עשר שנות מאסר. אין לך הוכחה גדולה מזו שהיא אינה שפויה.

הטיעון הצליח, והיא קיבלה שנתיים מאסר על תנאי...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א